

חולין פרק ב השוחט דף לו

קדשים מוכשרים לקבל טומאה למרות שאינם ראויים לאכילה וכן כל דבר הקדש מקבל טומאה למרות שלא עבר במים, כתוב בטומאת אוכלים "כל האכל אשר יאכל אשר יבוא עליו מים יטמא" וכתוב שוב "וכי יתן מים על זרע.. טמא הוא", ר' אלעזר הסביר שצריך פסוק נוסף ללמד שגם הקדש שנפסל מדאורייתא אם לא עבר במים לא עושה ראשון ושני לטומאה אלא אם עבר במים, ר"ל אומר שייתכן שצריך שני פסוקים אחד לשרץ שמטמא בעדשה ואחד למת שמטמא שבעה ימים והסתפק האם 'חיבת הקודש' עושה מדאורייתא ראשון ושני או לא. ישנם מקומות שרבנן גזרו לעשות ראשון ושני למרות שלא עברו במים, א. ר"ש אמר ששחיטה מחשיבה את הבשר לקבל טומאה ועושה ראשון ושני מדרבנן ב. ב"ש סוברים שמשקה שנוזל על הענבים בזמן הבצירה למרות שלא צריך את הנוזל ונשפך לרצפה תיקנו חכמים שמכשיר את הענבים לקבל טומאה ועושים ראשון ושני.

פירות אינם מקבלים טומאה עד שנשפך עליהם אחד משבעה משקין, דם נחשב לאחד משבעת משקין שכתוב "ודם חללים ישתה" והכוונה לדם חלל כלומר של בהמה שנהרגה על ידי יציאת דם, דם בהמה שנשחטה או דם בהמה שמתה ללא מכה או דם שיצא ממכה לדעת חכמים נחשב למשקה שכתוב "על הארץ תשפכנו כמים" ומכשיר לקבל טומאה ור"ש אומר שאינו נחשב למשקה ולמד את הפסוק לדבר אחר, תנא דבי ר' ישמעאל אמר שבהמה שמתה על ידי מכה הדם שיוצא בקילוח אינו מכשיר לקבלת טומאה משום שהבהמה עדיין לא נחשבת מתה ולא נחשב חלל.

בברייתא כתוב שדם שניתז משחיטת הסימן הראשון על פרי והתנגב לפני שחיטת הסימן השני רבי אומר שהוכשר לקבל טומאה משום ש'ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף' ונחשב לדם שחיטה, ר' חייא אומר תולין, ר' פפא הסביר שסובר ש'אינה לשחיטה אלא לבסוף' ולכן אם נשאר דם עד סוף השחיטה הוכשר לקבל טומאה ואם התנגב לפני סוף השחיטה לא הוכשר שנחשב לדם מכה ופסק ר' אושעיא שאם התנגב לא הוכשר לקבל טומאה וסומכים על צירוף של שיטת ר"ח ושיטת ר"ש שדם שחיטה אינו מכשיר לקבל טומאה. ר' אשי הסביר בדעת ר' חייא שהוא הסתפק האם ישנה לשחיטה מתחילה עד סוף או שאינה לשחיטה אלא לבסוף ולכן אם נטמאה הדלעת והיא של תרומה תולין לא אוכלים ולא שורפים, ופסק ר"א לסמוך על דעת ר"ש שאין שורפים.

בקדשים כתוב "והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף, והבשר" ולמדו מהמילה 'הבשר' שאפילו עצים ולבונה של